editorial

Ja torna a ser octubre, i com cada any arriba la Festa Major. Des de fa uns anys, l´encarregat d´organitzar la festa major ha estat l´Ajuntament. Pot ser que aquesta manera de fer les coses sigui una necessitat del moment o sigui una comoditat per a tots nosaltres: ells són els responsables, ells decideixen.

Si tenim una mica de memòria, tots ens podem recordar que la festa major no era en aquestes dates, ni era organitzada tan sols per l´Ajuntament. També ens podem recordar que hi havia un temps en què les decisions que afectaven al poble eren una mica decisió i responsabilitat de tots i feia que tothom es sentís més participatiu en els èxits i fracassos comunitaris.

Aquesta editorial voldria proposar de recuperar aquella altra manera de fer avançar el poble, malgrat que això vulgui dir de posar-nos en l´obligació de parlar i treballar per saber on vol anar la majoria del poble i, sobretot, com hi vol arribar. Això tan sols és un desig, una proposta per a la reflexió.

No voldríem acabar aquesta editorial sense desitjar-vos una Festa Major plena d'alegria i il·lusió. Participeu-hi!

Fe d'errates

A l'anterior número, a l'article "Aviat farà 19 anys que visc a Mequinensa" el signava la Raquel Virgili i l'autora n'és la Montserrat Virgili.

I al breu de la Inauguració de la nova plaça de la Riba, el delegat de la Generalitat li vam posar Felip Puig i el seu nom és Cèsar Puig.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Assessorament Lingüístic:
Tià Anguera
Cristina Carnicer
Carme Magí
Joan Masdeu

Premsa on-line:
Raquel Virgili

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Salvador Palau

Preimpressió:
Serveis Integrals
de Preimpressió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- **Editorial, 2**
- **Entrevista, 4**
- **Vilaplanencs del XV, 5**
- **Cites, 5**
- **La nostra cuina, 6**
- **La Festa Major de Vilaplana, 6**
- **Qüestionari, 7**
- **Fototeca, 8**
- **El racó de la llar, 10**
- **Premis literaris, 10**
- **Poesia, 11**
- **Cases i coses, 12**
- **Socors Roig Internacional, 13**
- **El senglar, 14**
- **Consells en el tractament de la pediculosi, 15**
- **El cultiu casolà de la gígola, 16**
- **Religió, 17**
- **L'escultor local salvador Juanpere a Parc Kyonggi de Corea, 17**
- **La generació invisible, 18**
- **El somni d'un infant, 18**
- **La natació, 19**
- **Contes a la vora del foc, 20**
- **Vilaplana ressona, 21**
- **Felicitats quarentons, 21**
- **La fresca, 22**
- **Activitats, 24**
- **passatemps, 27**

Visiteu la nostra pàgina web: www.lopedris.com

ALFRED HUGUET FERRÉ

«De vegades, mentre m'esperava entre una i altra cosa del forn, me n'anava a caçar…»

El forn de pa, obert l'any 1853 pel seu padrí Policarp (Carpo, primer de les quatre generacions de forners de ca l'Olla, el qual amb 28 anys va venir de Reus per instal·lar-se a Vilaplana), ha esdevingut l'eix vertebrador d'una agradable conversa on s'hi han barrejat tot un seguit d'anècdotes i vivències més o menys doloroses, divertides o curioses.

Quin és l'origen del renom de ca l'Olla?
Aquí, als baixos de casa hi havia un alambí on s'hi feia aiguardent, i la caldera on bullia és precisament l'olla d'on prové el nostre renom.

I de la mina que teníeu al pati, què me'n podeu explicar?
A la mina hi anava tothom a buscar aigua, encara que era de ca l'Olla; i va seguir així fins que es va embussar. Penseu que fins i tot les dones venien a rentar roba a les basses de fora, al pati. Hi havia també un pou d'on els veïns treien aigua per a refrescar el vi, o també recordo quan va servir per a cuinar el menjar dels soldats de l'Hipomòbil (que era un destacament que portava mules a la reraguarda durant la guerra)

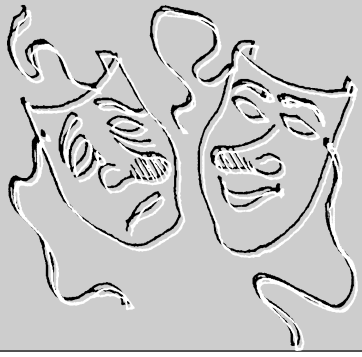

Quin és el primer record que en té, del forn?
Recordo que quan marxava la llum, havíem de pastar a mà, i també del xerric que teníem (l'Amadeu Molí), que anava a repartir el pa per les cases.

Fèieu pa cada dia?
Sí, cada dia a partir de migdia ja n'hi havia. Ens havíem d'aixecar molt aviat per pastar, esperar que el pa fermentés, fer foc, enfornar i treure el pa per a vendre'l. Hi havia vegades que mentre m'esperava entre una i altra cosa, me n'anava a caçar... De fet, teníem obert tot el dia.

I quin pa trèieu?
Fèiem quasi tot el pa de quilo i de mig, però també redó; després va venir el «xusco», les coques amb recapte, de llardons, adobades i, per Pasqua, també havíem fet mones (amb els ous). Les coques amb recapte les feien les mateixes dones, s'ho portaven tot de casa (menys la pasta, que l'estiràvem naltros). Penseu que alguna vegada havíem d'anar a buscar les dones a casa; o com la Serafina, que la vam anar a buscar un dia als Rentadors!

Quan vau deixar de pastar a mà?
Fins al 1921 no hi va haver electricitat, i s'havia pastat sempre a mà,

Grup de Teatre de Vilaplana

aquell mateix any es va comprar la màquina i tot va canviar.

I del temps de la guerra, amb el racionament i les mancances de tot tipus, quin record en teniu?
El 14 de març del trenta-nou van posar el pare a la presó, a Salamanca. Vam haver de llogar un senyor de l'Aleixar per fer pa. L'ajuntament d'aleshores no el va deixar treballar, i es va posar un altre forner «a mitges» al nostre forn. Durant els tres anys que el pare va «estudiar» a Salamanca, vam seguir així. El 7 de març del quaranta-dos va sortir amb la condicional. Van ser anys molt difícils. Tot es va acabar amb tres forners al poble, que ens vam haver de repartir la venda; al final va poder més la política que l'evidència, i l'autoritat va decidir que pastaríem tres dies cada forner.

I quan vau decidir que tancàveu el negoci?
Va ser quan a la M. del Carme i al Xavier els va agafar una al·lèrgia a la pols de la farina. L'últim que vam fer van ser panets i coques adobades pel bateig de la Maria Savall, per cap d'any del setanta-cinc. Des d'aleshores m'he concentrat en la pagesia i la cacera.

Ens podeu explicar alguna cosa de les primeries de la cacera al poble?
Mireu, el primer porc senglar el va matar el Ramon Conso i un altre, un tal Matamoros (que era carboner). I el primer que es va matar anant en cacera va ser el 16 de febrer del cinquanta-vuit (l'endemà va néixer el meu fill Xavier), el va matar el Ceferino Bonet.

Ben cert, sabem que sou un gran amant de la caça...
Us n'explicaria un centenar d'anècdotes de la cacera. Mireu, una vegada, per Sant Jaume (en plena veda) vam dir de fer un tiberi a la font del Gaspes. Al dijuni, el Sebastià Vermell i jo vam anar-hi a pujar amb la seva mula el xampany i el menjar, per poder marxar l'endemà caçant al cingle del Mestret. Aleshores, mentre caçàvem, va venir el meu cunyat «Roberto» i ens va dir que no anéssim a la font, ja que ens hi esperava la guàrdia civil. Resulta que el Cisquet Betjau ho va descobrir perquè havia sentit que hi havia una denúncia. Per això vam esperar dues o tres hores i vam anar a la font (sense escopetes), i ja no hi eren. Tot es va acabar fent el dinar a la vinya Vella del Vermell, tan a les fosques que vam haver de fer llum amb un cassó ple d'oli i vetes d'espardenya!

Una altra vegada ens van fer una «putada»: un dijous vam anar al «jabalí» en època de veda perquè feien mal a les avellanes. Vam matar la verra i un petit, però va quedar el verro i dos petits més, per això vam tornar-hi al dilluns. Algú ens va denunciar i la guàrdia civil em va venir a buscar a casa. No m'hi van trobar perquè jo era a Reus. Van parlar amb el Sebastià Vermell i ens van prendre les escopetes. Aleshores, com que l'alcalde era fora, el Pep Conso, que era el jutge, va haver d'intervenir, i no va trobar cap culpa amb aquell fet. A més, com que vam anar amb mossan Dalmau a veure el secretari del governador (que ens va rebre amb un: «¿qué? ¿Respaldados por las faldas de un cura, no?») tot es va acabar que la guàrdia civil va haver de tornar totes les escopetes casa per casa. Després, tots els afectats pel requisament d'escopetes vam fer un dinar a la caseta del Paraire i vam convidar el jutge, el rector, el Paco Cailà (l'advocat que ens va ajudar), i vam fer els pops que ens havia comprat mossan Prous a Cambrils.

Per cert, quina relació teníeu amb el rector, doncs?

La veritat és que jo no anava a missa, però era amic de tots. Mossan Dalmau era caçador i se n'anàvem junts a la serra de la Llena, on encara recordo com s'arromangava la sotana i amunt, cap a caçar! Recordo també que em venia a buscar la meva Ossa per marxar (i hi havia dies que tornava a tal i quina hora!).

LA REDACCIÓ

CASAL VILAPLANENC

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

VILAPLANENCS DEL XV

Un recompte de l'estat dels masos al terme de Vilaplana va ser ordenat pel batlle general de les Muntanyes de Prades i fou escrit l'any 1496, després de la guerra de Catalunya contra Joan II. L'examen de la part dedicada al terme de Vilaplana del document que en va resultar, anomenat *Sentència de 1496*, posa de manifest que era jurat de la vileta un tal Gabriel Nebot, segurament parent, si no germà, o pare, o fill, de Pere Nebot que figura com encarregat de l'interrogatori a la Mussara.

A Vilaplana hi havia hagut la partida de terra del **Mas d'en Nebot** (Manent, 1969-1970 núm.133), un nom de mas caigut en desús i només delatat per documents de 1698 i 1732, però sense cap indicació de cap on s'esqueia. Podem suposar que era d'en Gabriel Nebot –jurat que hem vist que era de Vilaplana el 1496- o de la seva família.

La *Sentència* parla només de quatre masos. Del **d'en Vidal**, que tenia en Bessora. S'hi diu que l'hi ha establert per les questies (que era un tribut que els súbdits havien de satisfer al senyor), que hi pot viure un pagès i que és deshabitat des de fa cinc o sis anys.
Del **d'en Carcoler** que té el dit Bessora i el document diu que una masia (entenem que vol dir la d'en Vidal) és "col·ligada", és a dir, ajuntada, amb l'altra. També a la Mussara hi havia un mas d'en Carcoler; però, allí, el tenia n'Antoni Gassull.

Del **mas d'en Sants**, que tenia en Sants de Vilaplana, era desjabitat des d'abans de la guerra i no era per "viure·y". També a la Mussara hi havia un mas homònim, i una heretat d'en Ramon Sants, que eren tinguts per en Farater i per en Cabot, tots dos de la Selva.

Finalment, parla del **mas d'en Rosselló**, que eren dues masies que tenia en Bernat Català, que no diu d'on és. Són deshabitades de fa un parell d'anys i un pagès hi pot viure.

Tret de la partida del Mas d'en Nebot, cap d'aquests noms de mas i de persona no figura al recull de noms de Vilaplana que Albert Manent va publicar al *Boletín de la Real Academia de Buenas Letras de Barcelona*, 1969-1970. Uns noms, doncs, els de 1496, que no han resistit l'erosió onomàstica que la majoria de les vegades produeix el pas de cinc segles, sobretot quan es tracta de béns que porten noms de persona i que, de tant en tant, encara que sigui de lluny a lluny, canvien de propietari.

Quan diu "per viure·y" un pagès, devia voler dir que un pagès i la seva família podia viure del producte d'aquella terra, l'extensió de la qual el document no expressa, com tampoc no n'indica la situació, ni a quin conreu era dedicada.

RAMON AMIGÓ

CITES

Hi ha homes que lluiten un dia i són bons.
N'hi ha d'altres que lluiten un any i són més bons.
I d'altres que lluiten durant molts anys i són encara més bons.
Però n'hi ha alguns que lluiten tota la vida, i aquests són els imprescindibles.

(Bertolt Brecht)

Poeta,
estàs assegut,
mai no t'aixeques…
Viatgen els teus poemes.
Poeta,
estàs callat…
Parlen els teus poemes.
Però tu, Poeta,
et comuniques amb els ocells
i després,
canten els teus poemes.
És bonica la teva vida, Poeta.

M. LLUÏSA ENGUIX ROMÀ

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel.977342832
mata@llauneria.com

la nostra cuina

MENÚ DE FESTA MAJOR

Per aquesta Festa Major d'octubre he pensat un menú que farà les delícies de tots i de totes. Endavant i que us vagi de gust.

-Crema d'espàrrecs.
-Cuixes de pollastre farcides amb salsa de pinya.
-Pastís de castanyes.

CREMA D'ESPÀRRECS:

Ingredients per a 4 persones:
1 kg d'espàrrecs verds en conserva
sal, pebre negre, 2 pots de llet, 50 g crema de llet
1 cullera de fècula, 25 g mantega

Tallar els espàrrecs a trossets, posar la llet en una cassola, 1 got d'aigua i bullir. Tirar els espàrrecs, el pebre i la sal; coure durant 3 minuts. Triturar-ho tot amb la batedora fins obtenir una crema suau. Passar la crema per un colador, i posar-la a la cassola de nou. S'ha de desfer la fècula amb una cullerada d'aigua freda, tirar-la a la cassola i coure-la durant 2 minuts sense deixar de remenar. Cal posar sal i pebre, la crema de llet i la mantega, remenar, treure del foc. Repartir amb plats fondos amb puntes d'espàrrecs. Servir ben calent.

CUIXES DE POLLASTRE FARCIDES AMB SALSA DE PINYA:

Ingredients per a 4 persones:
4 cuixes de pollastre
1 pot de pinya amb conserva tallada a daus.
1 pot de suc de pinya: 1 litre o més, sal, pebre, ceba.

Compra a la carnisseria les cuixes de pollastre desossades i si pot ser ja farcides de: carn trinxada de porc i pernil dolç o a gust del consumidor (a ca la Provi ho farceixen). Cal salpebrar les cuixes, passar-les per oli d'oliva, quan estiguin daurades, treieu-les i poseu-hi força ceba ratllada. Quan estigui daurada, poseu les cuixes i tireu-li el suc de pinya, fins cobrir-les. Cal deixar-les coure uns 20 minuts a foc lent (quan arrenquin el bull), després uns 5 minuts abans d'acabar de coure (si voleu la salsa molt fina, passeu-la per el xino, i després tireu-li la pinya en conserva a trossos).

PASTÍS DE CASTANYES:

Ingredients per a 4 persones:
3/4 kg de castanyes (o puré de castanyes), 150 g de farina, aigua, sal, 1 got de llet, 100 g de sucre, 3 ous, 50 g de mantega, 1 branca de canyella

Poseu a coure les castanyes, pelades amb aigua, sal i la branqueta de canyella (opció comprar puré de castanyes ja fet amb pot). Passar les castanyes cuites pel passa puré i posar-ho al bol amb mantega, la llet, el sucre i els ous; barrejar-ho tot amb una cullera de fusta i mentre es barreja, posar-hi la farina a poc a poc. En un motlle, poseu mantega, i després tireu la mescla i poseu-la al forn precalentat. Fornar de 25 a 30 minuts fins que es dauri. Desmotllar i deixar que es refredi. Adornar amb sucre glas per sobre.

M. TERESA CASTELLVÍ

LA FESTA MAJOR DE VILAPLANA: RECUPEREM ELS SEUS VALORS

Entre tots els actes públics que simbolitzen de forma més fidel el tarannà i la bona salut cultural d'un poble destaca la celebració en comunitat de les festes populars . En aquestes manifestacions festives, tan arrelades en qualsevol indret de la nostra geografia, és on, per norma general, la ciutadania pot participar més activament i solidàriament amb la resta dels veïns del goig comú que recau en la commemoració festiva. Aquesta celebració lúdica i cultural hauria de servir, almenys des d'un punt de vista ètic i estètic, per deixar de banda els problemes quotidians, laborals o particulars de cada individu i intentar establir, pel breu període de temps que dura la festa, un vincle d'unió igualitari entre el ciutadà involucrat socialment i les institucions públiques que el representen. I més encara, si cal, quan parlem de "l'anhelada" , i de vegades, depauperada Festa Major que, en teoria, ha de ser la més engrescadora, lluïda i participativa de totes les festes que identifiquen una localitat.

A través del llarg periple de les festes majors de Vilaplana, se suposa que tothom té els seus entranyables i bons records i que hom ha participat amb més o menys activisme o fervor col·lectiu. Cadascú sabrà el que li dicta la seva consciència envers el proïsme o la comunitat on viu, conviu, o, on senzillament s'identifica quan s'hi troba, quan arriben les festes per col·laborar-hi quan i com pot. Però si hem de ser sincers, i ens parem a fer de forma autocrítica un recorregut cronològic de la història general de les festes majors del nostre poble, podríem dir, sense por d'equivocar-nos, que no han estat, en línies generals, ni massa participatives, ni massa associatives, ni massa originals a l'hora de commemorar-les com caldria. Un dels motius, potser, el podríem trobar en el fet que ja fa molt de temps que no s'estableix la reciprocitat i / o complicitat necessàries entre l'ens públic i el poble perquè la festivitat funcioni com un bé comú que impliqui de forma real tots els estaments que vertebren el nostre nucli rural. Penso que quasi sempre ha existit un cert dirigisme piramidal per part de la cúspide que governa i un deixar-se portar de forma còmoda i submisa per part de la base que acata. Una postura jerarquitzant de dalt cap a baix que s'ha enquistat i eternitzat a través del temps com un corcó difícil d'eliminar.

Des d'aquest article d'opinió, voldria ressenyar que a mesura que passen els anys, la nostra festa gran - deixant de banda el partit, partits o persones que han governat o governen- va perdent, a poc a poc, i, de ben segur, sense mala intenció de ningú, ni sense saber ben bé el perquè, el seu caliu, la seva substància i, potser també, perquè no, la seva raó d'ésser. Ara i aquí, no tinc fórmules màgiques, ni sóc prou agosarat per donar consells, ni sabria dir quin model o models són els més adients per celebrar una Festa Major de la qual ens sentim tots i totes orgullosos i a través de la qual tots i totes ens hi puguem identificar com a poble. La tasca no és gens fàcil ja que la forma de vida dels pobles, la mobilitat laboral i la nombrosa oferta lúdica i cultural s'han anat transformant i diversificant com un catalitzador irrefrenable dels temps que corren. Però, malgrat els dubtes i l'abstracció de la meva tesi, el que sí se probablement del cert, és que per intentar millorar la Festa Major hem de parlar-ne, reflexionar, contrastar, implicar-nos-hi i fer nous camins o, si es precís, enderrocar-la per així començar a trobar, entre tots i totes, fórmules velles o noves, clàssiques o modernes que recuperin i preservin el gaudi, la participació col·lectiva i el valors que un dia no tan llunyà va significar per molts de nosaltres.

J.M.GARCIA ABELLÓ

qüestionari

– Com t'agradaria que fos la Festa Major de Vilaplana?
– Et sembla interessant la idea de tornar a fer cinema o d'altres activitats culturals al poble?

Anton Sànchez

1. En primer lloc, la meva més sincera felicitació a tots els que amb el seu esforç i treball fan que cada any puguem gaudir d'una bona Festa Major. Jo hi afegiria els castellers amb les seves torres i aquell ball de sardanes que es feia a la plaça major. També m'agradaria que el ball fos una mica com els d'anys enrera, quan es feia el ball de l'escombra i li tocava pujar a l'escenari a cantar.

2. El cine a la fresca el trobo molt bé, però trobo a faltar quan venien a cantar el Mustaki, la Marina Rossell, els Quilapayun i d'altres que feien que Vilaplana fos coneguda arreu de tot Catalunya.

Albert Ferré

1. Penso que quan em fas aquesta pregunta, els que ja tenim algun any, a tots ens ve a la memòria les festes majors que vàrem viure a la nostra època de joves. Recordo amb certa nostàlgia quan de petits anàvem a veure com mataven el bou, les casetes de tir a la plaça, la primera corbata, els primers pantalons llargs... Més endavant els primers balls amb les noies, aquelles orquestres amb balls de moda d'aquella època etc. Amb el temps la gent canvia i els costums també. Per això, crec que els que tenen la paraula són els joves, encara que personalment m'agradaria poder sentir algunes cançons i músiques de sempre, que són de tan bon escoltar.

2. Respecte al cinema és bo provar-ho, però penso que la televisió és una cosa a la qual ja ens hi hem acostumat molt. Trobo una idea força original el cinema a la fresca durant l'estiu.

Anna M. Miravall

1. M'agradaria que fos sobretot molt participativa, doncs és una manera de trobar-nos tots. Jo personalment la disfruto molt, la Festa Major, però trobo a faltar el ball de tarda del diumenge i els jocs de cucanya de tota la vida.

2. Sí, seria positiu que es fes alguna cosa, ho trobo a faltar sobretot el diumenge a la tarda. Es podria fer cinema, ni que fos una vegada al mes o obrir un espai on els nens i nenes es poguessin trobar per jugar.

Marcial Fernàndez

1. Seria molt interessant que hi participés tothom i que fos molt maca.
D'un temps cap aquí hi ha molta gent que per comoditat o pel que sigui, no hi participa. Potser és que abans la Festa Major era l'única festa i ara cada cap de setmana ho és.

2. Sí, sí, sí. Tot el que siguin activitats culturals són interessants, totes. Sobretot de cara als més petits.

David Cavallé

1. A la Festa Major de Vilaplana li falta el més important: la participació del poble a tots els actes. Sense això no es pot fer festa. Com deia una persona gran de Vilaplana "quan toquen campanes, tots a missa i quan toca l'orquestra, tots al ball".

2. La pregunta és interessant, però... què diria l'organitzador, si a l'hora de començar no ve el públic.

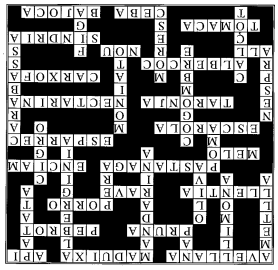

Mercè Vall

1. M'agradaria que fos tan pels joves, com pels petits i els grans. I mirant més pels joves perquè així es quedarien més al poble.

2. Sí, així hi hauria més vida i no hauríem de marxar a d'altres llocs.

SOLUCIONS

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28 43380 VILAPLANA

Centre de teràpies i Medicina alternativa
Emedea
Marie Duran Adell
Terapeuta
Trobarà solucions a les següents dolències:
problemes d'ossos (cervicals, dorsals, lumbars, etc), problemes musculars, ciàtica, hipertensió, migranyes, estrès, nerviosisme, ansietat, còlics nefrítics, incontinència urinària, problemes de túnel carpià, obessitat, insomni, roncaments, afonia, eliminació de toxines, bronquitis, i un llarg etcètera.

REFLEXOTERÀPIA
QUIROMASSATGE
DIETES UNIPERSONALS
JACUZZI TERAPÈUTIC
FLORS DE BACH
i ALTRES TERÀPIES

HORES CONCERTADES
Tel. 649 909 421

Carrer Santa Anna, 40, 1r
(davant monument figura Gaudí adolescent) REUS

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

fototeca

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

L'ENVELAT DE LA FESTA MAJOR DE 1956

Dins l'imaginari col·lectiu de les festes majors de Vilaplana hi ha fets, anècdotes i llegendes que a través dels temps s'han anat escampat i difonent any rera any. I molt més encara quan arriben aquestes dates en què l'estiu es va esvaint de puntetes, cauen les primeres fulles i principia la nostra festa gran. Molts d'aquests fets passats, siguin reals o imaginaris, s'han anat transformant en funció de com s'han rebut i transmès després a d'altres.

De ben segur, que molts de nosaltres tenim per tradició popular o familiar alguna història per rememorar, per més senzilla o intranscendent que pugui semblar. Tots, en algun moment concret, hem tingut la necessitat, les ganes o el mer plaer de traspassar a un altre un fet que ens va ser confiat com un petit però preuat tresor. D'aquesta forma, ens convertim en transmissors dels fets i passem a formar part d'una més de les infinites baules que forma la cadena del passat, i fem possible que aquests esdeveniments anteriors no es perdin en el pregon pou de l'oblit.

Per aquest afany de recuperar la memòria històrica del poble, la fototeca de "Lo Pedrís" vol retrocedir fins a l'any 1956, quan un grup de joves entusiastes van decidir pel seu compte muntar el mític envelat de la Festa Major d'octubre d'aquell any. Les versions sobre qui en van ser els impulsors o del perquè es va muntar l'envelat i no es va seguir la tradició anterior poden variar segons les fonts consultades. Però pensem que aquest fet no és cap inconvenient ni s'aparta de la realitat, sinó que més aviat forma part de l'encant i misteri que implica qualsevol història difosa oralment.

Es diu que fins aquell any 1956 el ball l'havia fet des de feia molt de temps el Jaume Ritu. Tanmateix, el grup de joves del poble pensaven que el fet que la Festa Major l'organitzés sempre la mateixa persona, un particular, s'havia de canviar, ja que no s'hi sentien part implicada. Es van reunir per veure què es podia fer, i van decidir muntar un envelat per fer el ball pel seu compte.

Amb molt d'esforç i entusiasme, van començar els preparatius per tirar endavant aquell nou i engrescador projecte. Van llogar tot el que necessitaven, tot i les dificultats econòmiques que imperaven en aquells temps de postguerra, i van instal·lar l'envelat a l'hort de la Sra. Lola Llevat, ubicat a les darreres, al costat de cal Pepet Bidó, el fuster. Van descarregar-ho tot al corraló, i ho van pujar al coll, amb dos operaris que dirigien el muntatge. Va ser un envelat molt preciós i molt gran, que fins i tot estava compost de llotges (palcos) que envoltaven la pista de ball. Les entrades es venien a cal Pepet Bidó. Els que van ser-hi, que ho recorden molt bé, expliquen que hi va haver una gentada impressionant.

L'imaginari col·lectiu de Vilaplana ho evoca avui com "l'any de l'envelat", ja que va ser una Festa Major diferent, participativa i molt animada. Potser una de les claus de l'èxit la podem trobar en el fet que el poble, després de deixar-se portar durant anys i panys pel conformisme, va agafar per fi el timó i va ser ell qui va decidir de forma sobirana quin model emprava per tirar endavant la seva festa gran. La llàstima va ser que aquell il·lusionat projecte de participació popular no va tenir continuïtat en el temps i es va desfer com una volva de neu.

Tot i així, pensem que va tenir molt de mèrit tirar endavant aquell innovador acte festiu del 56. Sobretot, si tenim en compte que en aquells temps dictatorials i difícils de la postguerra hi havia molta penúria econòmica, l'immobilisme cultural imperava arreu del país, l'associacionisme estava en franca decadència, i , en definitiva, es veia amb molt mals ulls qualsevol col·lectiu popular que intentés pensar i fer pel seu compte.

PITXI

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Si voleu fer-vos subscriptors de *Lo Pedrís*, podeu omplir aquesta butlleta i enviar-la a: carrer del casal, s/n 43380 VILAPLANA o bé doneu-la a algú de l'equip. Ompliu la dades.

NOM _____

ADREÇA _____

TEL. _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

Signatura

Preu: **10** EUROS

Foto cedida: ISABEL VERGÉS TRAGUANY

Foto cedida: NÚRIA FERRÉ BIDÓ

el racó de la llar

Durant els mesos d'estiu la gent gran, com la majoria de la resta de vilaplanencs, es preocupa molt per a poder-se lliurar de la forta calor que els mesos de juny, juliol i agost ens porten anyalment a la nostra contrada.

A les hores centrals del dia no hi ha persones pels carrers fora del moment en què es va a comprar el pa a "Cal Fulantí" i allí s'aprofita per a fer els comentaris del dia que més preocupen: Si fa molta calor… A quants graus ha pujat el termòmetre… si fa tants dies que no plou,… si aquell veí ha estat operat… si ha pujat l'ambulància per a tal o qual persona… si hi ha alguna notícia interessant en un cartell…

Però hi va haver un dia que va aparèixer un cartell a les parets de la "pastisseria" que anunciava: l'Associació de Jubilats i Pensionistes de Vilaplana programa la Festa d'Estiu el Diumenge dia 27 de juliol a les 8 del vespre amb Berenar-sopar i després Show variat amb sorpreses.
Aquest anunci va trencar una mica la monotonia de l'estiu que estaven suportant els jubilats de la nostra vila. Efectivament, en aquesta Festa d'Estiu hi varen participar la major part d'associats i tots s'ho varen passar d'allò més bé assaborint el suculent Berenar-sopar i gaudint de les sorpreses que hi va haver durant el Show.

És ben cert que a la Gent Gran no se'ls exclou de cap acte programat a la vila, però també és ben cert que se'n programen molt pocs que siguin del gust de la Gent Gran.

El dia 24 d'agost, a la Sala d'espectacles del Casal Vilaplanenc, va tenir lloc el Festival d'Estiu en el qual participaven la major part dels nens, nenes i alguns joves de la vila. No cal dir que els avis d'aquests nens i nenes eren presents a la sala i disfrutaren d'allò més contemplant com anaven succeint els diferents quadres de l'espectacle i també amb l'actuació molt original dels membres de la Junta del Casal.

Seria molt convenient que per part del Casal Vilaplanenc i també per part de la Casa de Cultura, a més a més de les activitats que ja s'estan fent -quasi bé cada any les mateixes-, es busquessin "motius", o s'inventessin raons o causes per tal de realitzar alguns actes festius més durant l'estiu i també durant l'any. Hi ha pobles de la rodalia que busquen i cerquen aquests "motius". A Prades fan la "Festa de la patata", a Ulldemolins la "Festa de la truita amb suc"… Aquí no podríem pensar també alguna altra festa o commemoració? És clar que això suposa algun sacrifici per part dels membres que portin a terme l'organització i l'execució de la festa, però sempre hi ha qui passa al davant i si hi ha el suport de l'Ajuntament, el qual es compromet a donar alguna petita subvenció per a ajudar a fer front a les despeses que aquesta festa vol suposar, encara hi ha més raons per a programar i realitzar aquestes festes que certament donen vida al poble perquè la seva gent surt de casa, es comunica més i el grau de fraternitat augmenta més que si s'està aïllat a casa davant la televisió.

JAUME MESTRE

PREMIS LITERARIS

L'escriptor de Vilaplana Jaume Mariné va ser guardonat aquest passat mes de setembre amb el Premi Extraordinari del XII Concurs Literari de Poesia i narrativa de Falset que va ser convocat per l'Associació de Jubilats i Pensionistes i l'Institut d'Estudis Falsetans. El mateix autor col·laborador habitual del Diari de Tarragona i de "Lo Pedrís" ja havia obtingut aquest premi en el IX Certamen convocat l'any 2000.

D'altra banda, el jurat de la IX Festa Literària de Vilallonga del Camp va atorgar a Josep M. Garcia, membre de l'equip de redacció de "Lo Pedrís", el Premi "Josep Trenchs Odena" a la millor narració curta de tema lliure en la categoria d'adults per *Història d'un Llambordí* . Aquesta festa literària es va celebrar la diada de Sant Jordi de 2003 i va ser organitzada per l'Agrupació Cultural i Centre d'Estudis de Vilallonga. Amb motiu d'aquest premi, "Lo Pedrís" obsequiarà als socis col·laboradors amb un exemplar del conte guardonat que es farà efectiu amb el número 13 de la revista del present mes d'octubre.

Des d'aquestes pàgines volem donar-los la nostra més cordial enhorabona per ambdós premis literaris.

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

JOSEP MESTRE
SERRALLER

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

EL MEU MOIXÓ

Dedicat a les meves nétes Paula, Laia i Diana, l'any 1998.

Jo tinc al tros un moixó,
sense que estigui engabiat,
que em dóna la sensació
de creure'm amo d'un moixó
que viu en plena llibertat.

Ve cada dia ben puntual
a menjar-se les molles de pa
que em cauen sobre el brancal
mentre jo sota el portal
em menjo el meu dinar.

Arriba i deix de volar,
s'acosta fent saltirons,
deu ser de content que està
de trobar aquests bocins de pa,
que deu trobar molt bons.

Tria entre les molletes
i ja veureu per què ho fa,
perquè si no són ben petitetes,
com que ell no té destetes,
no se les pot empassar.

I quan només queden les grosses,
que no les vol pas deixar,
l'agafa amb moltes presses
i marxa batent les ales
a on se les deu anar a menjar.

Però, a on deu ser el meu moixó,
que fa dies que no ve,
és que el té algun caçador
perquè hi jugui el seu minyó
del seu caprici presoner?

O és que aquí no té parella
i ha d'anar en terra estranya?
Que no surti de Catalunya,
perquè sofrirà fora d'ella
l'angoixa de l'enyorança.

O és que ja està aparellada
i ha de covar el seu niuet,
o pasturar la llocada
i procurar-los menjada
mentre siguin petitets?

És que jo, antiquat i vell,
només sé dir-li moixó,
però si així li plau a ell,
que torni que el vegi jo,
que des d'ara ja li diré ocell.

Jo tenia al tros un ocell,
que ara ja m'ha abandonat.
Si això és millor per ell,
jo ja quedo conformat
i em sento afortunat
d'haver viscut amb ell.

SALVADOR JUANPERE

poesia

POEMA DEDICADO A LA TORRE DE BABEL

Alza el orgullo de un hombre,
y de gloria está sediento
construyendo aquella torre,
como un gran monumento.
Quiere que el mundo se asombre,
de su inmensa elevación,
pero, sin saber la razón,
se interrumpieron sus lenguas
y se abandonó la torre
de colosal construcción.
La avaricia y la maldad,
anida en su corazón,
de aquellos hombres que creen
que aquí en la Tierra son Dios.
Y la torre colosal,
que quisieron construir,
para poder alcanzar
el cielo y poder subir.
Por eso aquellos hombres
desistieron de su empeño
y siguieron por la Tierra,
mirando siempre hacia el cielo.
Siempre rogándole a Dios,
siempre pidiendo consuelo,
salud en la enfermedad
y poder llegar a viejos,
y poder morir en paz.
Y entonces subir al cielo,
para pedirle perdón,
por sus malos pensamientos.
Los hombres siempre querrán,
descifrar ese misterio,
mirando en la inmensidad
y sentirse tan pequeños
para poder conquistar
eso que se llama el cielo.
¿Cómo fue su creación,
y qué es lo que hubo primero?
No hay que dudarlo fue Dios.
No hay otro ser que buscar.
Dios es vida, es luz,
es aire y es fuego.
Dios es el creador de todo.
Creó tan grande misterio,
los hombres dicen: Amen,
y en el amen consuelo.
Que cuando venga la muerte,
suban sin torre hacia el cielo.

ANTONIO DÍAZ

iberCaja

EL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC

El present article el dedicarem a l'estudi del patrimoni arquitectònic "catalogat" del poble de Vilaplana. El marc legal general el constitueix la llei 9/93 del Patrimoni Cultural Català, que defineix els béns culturals del patrimoni català i els classifica en béns culturals d'interès nacional, local i de caràcter urbanístic. Els de primer grau -nacionals- els institueix la Generalitat de Catalunya; els de segon grau –locals- els estableix cada Ajuntament. Els de tercer grau s'estableixen mitjançant l'aprovació de Plans Especials i Catàlegs del Patrimoni a cada municipi.

Pel que fa al marc legal particular, a les Normes Subsidiàries i Complementries de Planejament de l'Àmbit de competència de la Comissió d'Urbanisme de Tarragona es llisten els elements catalogats que cal protegir de cada poble, en els que, com Vilaplana, no tenen normativa urbanística específica. Allí s'estableix que per a la concessió de llicència d'obra d'aquests elements cal obtenir l'informe favorable de la Comissió del Patrimoni. Tanmateix no s'hi estableix una regulació concreta de les parts a protegir de cada edifici. Pel que fa a Vilaplana, el llistat inclou sis elements: el centre històric, l'església parroquial, el pont vell, el molí del Pigat, el mas del Morenet i la Mussara.

En relació al centre històric de Vilaplana i al poblat abandonat de la Mussara les normes esmentades els classifiquen com a conjunts urbans, en el ben entès que es protegeix un grup d'edificis i els espais que els envolten. Els quatre elements que resten són edificis o elements concrets: l'església, un pont, un molí i un mas.

Tots els propietaris particulars d'edificis o elements catalogats tenen el deure de mantenir els elements en bon estat de conservació. Tanmateix, moltes vegades, i sobretot quan es tracta d'edificis d'habitatges en contextos urbans, aquests es troben en molt mal estat de conservació, ja que els tràmits legals són molt llargs, i mentre, els anys passen ràpid per façanes i edificis antics. Els deures de les institucions són els de mantenir en bon estat el patrimoni públic. Pel que fa a la regulació dels deures dels propietaris particulars, els ajuntaments poden aplicar diverses mesures, fins arribar a l'expropiació forçosa. Altrament, les administracions han d'establir mesures de foment i d'ajut per al manteniment i la millora del patrimoni particular. Cal recordar que la Generalitat de Catalunya ofereix ajuts a la rehabilitació d'edificis, a través de la Direcció General d'Habitatge.

Quan es tracta d'un element catalogat concret és fàcil establir les parts de l'edifici que cal protegir. Es fa més difícil concretar aquestes parts quan cal protegir un conjunt, com seria el cas del centre històric de Vilaplana o de la Mussara. És en aquests casos quan cal establir conceptes a protegir com ara la tipologia funcional, l'estructura, la composició de les façanes, la pro-

Josep Tost
Queviures i Transports
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llauradó
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda. Dr. Vilaseca, 10 Avgda. Joaquim Mir, 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

Natura herbolari
Tel. 977 77 16 17
Riera de Miró, 19 • REUS

porció vertical de les obertures, la idoneïtat de materials, colors i textures. D'altra banda, parts d'edificis com escuts, llindars, portalades i finestres, barbacanes... o d'elements urbans o rurals com tanques, paviments, baranes i murs, eres i pous... també formen part del patrimoni.

El patrimoni més real -no el de les lleis- el formen aquells edificis o elements que tenen interès; potser la clau està en esbrinar quin tipus d'interès, i que pot anar més enllà de l'arquitectònic: històric, social, polític, formal, artístic, tècnic, tipològic... Pel que fa a molts edificis o elements, no només s'ha de considerar l'antiguitat, sinó també altres aspectes lligats al seu passat. El record de moltes de les cases i dels pobles on hem estat el composen alguns d'aquests aspectes. En propers escrits analitzarem detingudament els edificis del llistat de catàleg i d'altres que no hi són.

FINA I QUIM ROYO

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

L'Organització Internacional d'Ajut als Artífexs de la Revolució, creada el 1922 a la Unió Soviètica, tenia la finalitat de donar ajut material, jurídic i suport moral als presos, emigrants polítics i a les famílies dels revolucionaris morts en la lluita.

A la Península Ibèrica, durant la Guerra Civil (1936-1939), treballà a favor dels damnificats per la guerra a la zona republicana, sobretot a la rereguarda, procurant aliments, ocupant-se dels infants, etc.

A Vilaplana, entre el 1937 i el 1938, es creà el Socors Roig Internacional, Secció Catalunya.

Havent parlat amb la Marina Ferré (que ha cedit la fotografia) i la Mercè Huguet, que en foren membres, ens han explicat que tenien la seu a l'hort de ca les Quimetes i que els impulsors d'aquesta Secció foren el Josep Cornudella i el Francesc Aixalà.

Aquest grup de dones que surt a la foto feia roba per als soldats republicans (jerseis, gorros, pantalons, roba de campanya feta amb llana i ben doble). Tant l'una com l'altra comenten que afiliades no hi estaven i que el que feien era anar moltes tardes a cosir. Era la seva manera de col·laborar amb aquella gent que estava al front.

Amb l'entrada dels nacionals, les van cridar a l'Ajuntament i, com a càstig, van haver d'anar a escombrar l'abadia.

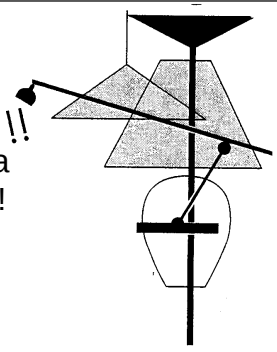
DOLORS JOANPERE BIGORRA

LAMPARAS LUMEN IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

• Preus especials per a la vostra llista… i col·locació GRATUÏTA!!
• Pantalles a mida
• Tots els estils
• Il·luminació de jardí

EL SENGLAR (I PART)

Aprofitant que ja s'apropa la temporada de caça, en aquest número intentaré acostar una mica més la figura d'aquesta espècie cinegètica que pràcticament tots, petits i grans, hem vist en alguna ocasió, i que és cada vegada més comuna, propera i abundant.

GENERALITATS.

El senglar ha colonitzat territoris on abans no era present (expansió geogràfica) i ha augmentat el nombre de senglars en molts territoris (expansió demogràfica). Aquest increment es pot veure clarament a Catalunya, ja que fa només cinquanta o seixanta anys era gairebé desconegut a la majoria del territori; per tant, es pot dir que és una espècie cinegètica relativament nova.
L'augment de senglar a Catalunya ha estat espectacular, bàsicament per l'expansió de la superfície forestal (no necessàriament arbrada), com a conseqüència de l'abandonament de les activitats agrícoles, del carboneig i del poc aprofitament que es fa actualment del bosc, per la qual cosa, ara hi ha masses forestals més grans, tot i que no gaire bones, en les que el tipus de vegetació són els matolls, esbarzers i bosc baix que permet als senglars trobar un bon refugi i aliment. També es podia mencionar l' absència del llop, que abans era el seu principal depredador, tot i que no d'una manera significativa, i menys, a Catalunya.
El senglar és una espècie de les denominades "generalistes", perquè és capaç d'adaptar-se a tota mena d'ambients i de menjars, però té predilecció per les zones de mitja muntanya, on hi ha força aliment, (especialment, aglans, fages, castanyes...també i d'una manera ocasional, carronya); A Catalunya és pràcticament present en tot el territori. És molt freqüent veure per tota la seva geografia el seu rastre característic, conegut com furgada.
Les poblacions de senglar són molt fluctuants, tot i que aquest darrers anys ha augmentat considerablement el seu nombre i sembla que seguiran creixent.
Les zones o comarques amb major nombre de senglars són la zona del Montseny i la comarca de la Garrotxa. Aquesta abundor de senglars també té els seus inconvenients. Com que n'hi ha molts se'n maten més, com se'n maten més, aquests són més joves i com que són més joves, no tots arriben a tenir el vigor dels grans mascles. Això podria afectar a les generacions futures...
L'encreuament del senglar amb el porc domèstic, (són de la mateixa família, els súids), i el posterior alliberament dels seus híbrids pot posar en perill les poblacions silvestres autòctones.
També cal tenir en compte que el risc de malalties epidèmiques és alt, la més coneguda és la triquinosi, malaltia que es transmet a les persones. També pot ser portador de malalties infeccioses com la pesta porcina clàssica i l'africana, tan de moda al nostre país no fa gaire temps. Això, obliga que tots els animals morts en una batuda siguin posteriorment analitzats per un veterinari.
Uns altres inconvenients són els danys que creen a l'agricultura amb aquestes furgades tan espectaculars; a casa nostra els danys són bàsicament les destrosses als camps d'avellanes i ametllers i alguna horta. També s'ha de fer menció dels accidents de trànsit que poden ocasionar, sobretot en les carreteres denominades de la "Xarxa secundària" que són las que travessen les zones més boscoses.
La majoria dels senglars que es maten no superen els dos o tres anys de vida, justament quan estan en plena maduresa sexual. Caçar exemplars de més de 5 anys i que superin els 100 kg. és cada vegada més difícil.
Tenen un període de gestació de quasi quatre mesos, i els parts solen ser entre març i maig, però aquests períodes són molt variables per causa de la disponibilitat d'aliment i la pressió humana. Aquesta disponibilitat d'aliment fa que alguna temporada sigui possible dos parts per any, i el nombre de fetus per femella sigui major, tot i que en el primer part la mitjana no sol superar els 3-4 fetus.
Les dents no deixen de créixer en tota la seva vida, i el tamany no guarda relació amb la talla, sinó amb l'edat i el sexe. Els superiors s'anomenen moladeres i poden arribar a tenir uns 3 cm. Els inferiors navalles o ullals i poden arribar als 10 cm. També esta considerat com un bon nedador.
La naturalesa ha fet un disseny del cos del senglar que en principi pot sembrar tosc, lent i pesat, però són increïblement ràpids i àgils. El seu cap és cònic, amb el musell allargat que afavoreix el desplaçament pel sotabosc; les seves extremitats, no són molt llargues, però sí molt musculades, cosa que li permet mantenir el seu gran pes i la resistència per aguantar les grans caminades nocturnes, i la persecució dels gossos en temps de caça, (fins a 25 km. en una nit). Aquesta tendència dels mascles a desplaçar-se aquestes distàncies possibilita el beneficiós intercanvi genètic.
Les espatlles dels mascles adults estan dotades de poderosos escuts laterals que li serveixen per defensar-se d'altres mascles, sobretot en època de zel, quan les baralles per competir per la femella són de vegades mortals.
També com a protecció i intimidació, aixequen el crin del llom quan estan en tensió (uns 10 cm.) cos que els dóna un aspecte encara més amenaçador.
El musell, (la femella el té més allargat que el mascle), comença amb un disc carnós, mòbil i molt resistent. En aquest disc hi tenen localitzat el tacte, molt desenvolupat, i lògicament els orificis nasals.
L'oïda també la tenen molt desenvolupada, per contra, la vista és una mica deficient.

JESÚS GARRIDO

GATS I GOSSOS ENVERINATS

-"L'estima pels animals està tan estructuralment lligada a la bondat del caràcter, que pot afirmar-se amb seguretat que tota persona cruel amb els animals no pot ser un bon home."

Arthur Shopenhauer
(filòsof alemany).

Mirem de trobar altres solucions.

MEI SALVAT

BAR CASAL VILAPLANENC

• VARIETAT DE TAPES
• ENTREPANS
• LLESQUES
• ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

CONSELLS EN EL TRACTAMENT DE LA PEDICULOSI (INFESTACIÓ PER POLLS)

La pediculosi o infestació per polls, malgrat ser considerada sovint com un problema del pasat, és present en el nostre àmbit de forma freqüent, especialment en la població escolar.

La forta picor juntament amb el freqüent rascat són indicis d'una invasió per polls, però abans d'instaurar cap tractament és important la confirmació de la infestació, que es pot fer fàcilment pentinant el cabell sobre un tros de paper blanc amb una pinta de pues fines. Si hi ha polls vius, sortiran del cabell i cauran al paper, on es podran veure com petites brosses de color rosat o marró. També és convenient examinar la zona de la nuca i darrere les orelles, les llémenes del paràsit són molt semblants a les descamacions del cuir cabellut (caspa), però a diferencia d'aquestes no es poden separar fàcilment del cabell.

Davant una infestació per polls, es procedirà a realitzar un tractament curatiu únicament a les persones infestades, per mitjà de la utilització d'insecticides de contacte, que causen la mort del poll per paràlisi; també han de tenir poder ovicida, o sigui, que mati les llémenes o ous dels polls. Després d'utilitzar el producte insecticida és molt important la eliminació mecánica dels polls i llémenes.

Consells d'ús de les locions antiparasitàries:

No renteu els cabells abans d'aplicar la loció (el greix afavoreix la fixació del principi actiu, prolongant així l'efecte residual).

Friccioneu els cabells amb la loció, insistint a la zona de la nuca i darrere de les orelles de manera que quedin tots els cabells i cuir cabellut impregnat de la loció.

Deixeu assecar els cabells de forma natural sense assecador per tal de no inactivar el producte. Si fem servir tovalloles, renteu-les a temperatura alta.

Espereu d´unes 12 a 24 hores abans de rentar els cabells, ja que així afavorim que es produeixi un efecte residual beneficiós.

Generalment una sola aplicació és suficient. Cal examinar els cabells i si es creu oportú, es pot repetir l'aplicació 7 o 9 dies després.

Consells d'ús dels xampús:

Apliqueu sobre els cabells mullats amb aigua tèbia, no massa calenta, ja que es podria inactivar l'insecticida.

Ensaboneu friccionant bé el cuir cabellut i espereu uns 5 minuts abans d´esbandir.

És recomenable fer una segona aplicació del xampú.

Cal que empreu el producte dues vegades o més, amb intervals de 3 dies, ja que el període d'incubació del poll és de 7 a 10 dies...

Després de fer servir la loció o el xampú, cal que utilitzeu una pinta de pues primes i espesses per tal d'eliminar els ous o llémenes adherides als cabells.

Quan hi hagi infestació, a més a més de fer el tractament oportú, també és convenient desparasitar les robes de l'infestat: els llençols, tovalloles, etc., rentant-les a la rentadora a temperatura superior a 50ºC o rentat en sec. També s'han de rentar els raspalls, les pintes, gometes dels cabells, amb aigua i sabó en calent.

A l'escola, no compartiu els raspalls, ni pintes, ni gorres, ni cintes, ja que poden afavorir el contagi.

No heu de deixar de costat la importància de dir-ho a la guarderia i/o col.legi, per tal d´evitar que s´estengui la infestació.

M. TERESA HUGUET

A la memòria de l'Adela Huguet

Si el que expliquen els contes és veritat, des d'ahir una nova estrella lluu dalt el cel, damunt els taulats de **Vilaplana**. L'**Adela** se n'ha anat... Els seus nebots, emocionats, van conduir-la en volades, fins el peu de l'Altar Major, per a què els seus amics del poble ens en poguéssim acomiadar. El **Diari de Tarragona** recull, amb una petita nota, l'adéu a una gran vilaplanenca:

RAQUEL VIRGILI

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29 43380 VILAPLANA

EL CULTIU CASOLÀ DE LA GÍRGOLA (I PART)

INTRODUCCIÓ

En aquest article presentem alguns mètodes senzills per al cultiu complet de la gírgola sobre diferents tipus de substrats. La gírgola és un dels bolets més fàcils de cultivar, degut en part al seu caràcter saprotròfic és a dir, que creix sobre restes vegetals. Per cultiu complet s'entén des de l'obtenció del miceli (cos vegetatiu del fong) fins a la seva fructificació (obtenció dels bolets).

PROCÉS DE CULTIU

El primer pas és l'obtenció del miceli. Per aquest procés es necessiten unes plaques de Petri amb medi de cultiu PDA amb 2 mg·L-1 de tetraciclina i la mateixa quantitat de cloramfenicol com a antibiòtics, i idèntica quantitat de benlate com a fungicida per evitar les contaminacions de fongs inferiors. Si no es disposa de plaques de cultiu es poden substituir per pots de vidre, millor de poca alçada i boca estreta per minimitzar les contaminacions, que es poden esterilitzar fent-los bullir amb aigua i deixant que es refredin dins. El medi de cultiu es pot substituir per brou vegetal amb gelatina, tot ben bullit. La sembra del bolet es fa a partir d'un tros de teixit de l'interior del bolet i preferentment de la zona d'inserció del peu amb el barret. Primerament s'ha de netejar la zona on es treballarà amb una mica d'alcohol de cremar i ha de ser un lloc lliure de corrents d'aire. Si es disposa d'una, la càmera de flux laminar (superfície de treball amb una campana i un sistema de flux laminar d'aire esterilitzat) és la millor opció, sinó es pot fer entre els fogons de la cuina encesos per evitar les contaminacions de bacteris i fongs ambientals. El procés és el següent:

1.- Rentar-se bé les mans i esterilitzar el material que es faci servir ficantlo en alcohol de cremar i cremantlo amb una petita flama.
2.-Se secciona el bolet amb el bisturí o ganivet amb punta prèviament esterilitzat per tal d'aconseguir teixit lliure de contaminacions i s'obté un petit cub de teixit de la zona d'inserció del peu amb el barret sense ultrapassar el bolet, fet que provocaria contaminacions. Després es diposita el petit cub a la placa o pot amb la màxima rapidesa possible. Es tanca el recipient i es precinta la ranura de la tapa amb parafilm o film de cuina. Per últim, es retola amb l'espècie sembrada i la data de sembra.
3.- S'emboliquen els recipients amb paper d'alumini per tal d'aconseguir foscor i es posen a incubar a

una temperatura propera a 24ºC cap per avall per evitar les acumulacions d'aigua que provocarien anòxia (falta d'oxigen) i contaminacions bacterianes. Un lloc ideal per a la incubació és sobre la nevera, ja que produeix un corrent d'aire suficientment calent. Per evitar els canvis bruscos de temperatura és adient ficar els recipients a una nevera isotèrmica o a una caixa de porexpan.

Després d'uns 15 dies o més, es poden veure els recipients amb una mena de floridura blanca arrodonida que s'extén sobre el medi de cultiu, el miceli. El pas següent és el repicat (traspàs a una placa amb un medi més ric), tot i que aquest pas no és imprescindible, i serveix per obtenir més miceli.

Tot seguit s'han d'obtenir les llavors que es faran servir per a la inoculació del substrat definitiu (substrat per la fructificació). Aquestes llavors es poden obtenir de diverses maneres. Una d'elles és mitjançant un pot de vidre o plàstic prèviament esterilitzat que s'omple de grans de blat i mill

JOSEP Mª MARINÉ
MIRALLES
ALFORJA EXCAVACIONS I TRANSPORTS
Av. Catalunya, 5 3r 1a
Tel. 977 816 489 Mòbil 610 282 029
43365 ALFORJA

esterilitzat mitjançant ebullició, en qual s'hi fica un tros de medi de cultiu envaït pel miceli de fong, i es tapa amb cotó humit. Després, es posa a incubar en un lloc calent, similar al de les plaques. Un altre mètode per a l'obtenció de les llavors, però potser més complicat, necessita els següents ingredients: 100 g de pastanaga prèviament bullida durant 30 min, 250 ml d'aigua destil·lada, 15 g de vermiculita (gra artificial utilitzat pel creixement del miceli), 20 g de glucosa o de sucre comuna, dos depressors (fusta tova i allargada que el miceli colonitza), un pot gran de vidre, paper d'alumini i cinta d'autoclau (no estrictament necessari). Es trituren les pastanagues amb l'aigua i la glucosa, es posen els depressors en la solució perquè s'empapin, s'afegeix la vermiculita i s'introdueix la solució de pastanaga que quedi a sobre i es fixen els depressors a dins. Seguidament es tapa el pot amb el paper d'alumini i amb la tapa del pot a sobre i es posa una mica de cinta d'autoclau (aquesta té unes bandes que es posen negres quan es passa de 120ºC, fet que ens indica una correcta esterilització).

TÀNIA JIMÉNEZ

ELS QUATRE EVANGELIS (1)

La bona nova de Crist Jesús l'hem rebuda de la primera generació cristiana, segle I. El que ells van veure i van sentir de Jesús s'ho anaren transmetent els uns als altres, ho celebraren sobretot a l'Eucaristia dominical, i després ho van escriure: d'aquí en van sorgir els quatre evangelis que la comunitat cristiana va acceptar com a autèntics.

Són els evangelis que des de bon començament es van atribuir a Mateu, Marc, Lluc i Joan. Els tres primers, anomenats "sinòptics" (en grec, sinopsis), són molt semblants en la seva estructura. El de Joan és molt diferent.

Evangeli és una paraula grega (eu-angelion) que vol dir bona notícia: en veritat és el llibre on Déu ens revela plenament el seu pla de salvació, fet vida en Jesús de Natzaret, el seu Fill, que ara fa més de dos mil anys es va encarnar en la nostra família humana.

A la nostra església de Vilaplana, a l'ambó on es llegeixen les lectures durant la missa, hi veureu en relleu les quatre figures d'un lleó, d'un toro o vedell, d'un home i d'una àguila.

L'atribució d'aquestes figures o símbols als evangelistas se sol explicar així:

- A Mateu, la figura d'un home perquè comença el seu evangeli amb la llista genealògica de Jesús a partir d'Abraham.
- A Marc, la figura del lleó perquè comença l'evangeli parlant del Baptista com una veu que crida en el desert.
- A Lluc, la figura del toro o vedell perquè a la seva primera pàgina hi apareix el ministeri del sacerdot Zacaries, que ofereix en el Temple el sacrifici diari dels animals.
- I a Joan, la figura de l'àguila perquè en veritat aixeca el vol fins a les alçades teològiques en la comprensió del misteri de Jesús.

Aquests misteriosos símbols es troben en el llibre del profeta Ezequiel, a l'Antic Testament.

EL RECTOR

L'ESCULTOR LOCAL SALVADOR JUANPERE INSTAL·LARÀ UNA DE LES SEVES OBRES AL PARC KYONGGI DE COREA.

L'obra porta per nom «Beyond» i consisteix en la construcció de dues grans fletxes de pedra dipositades a sobre de cavallets de metall. Les fletxes estaran disposades en paral·lel, marcant la direcció cap a Catalunya. Una de les fletxes portarà la inscripció en coreà «Reus 1852», en referència als orígens d'Antoni Gaudí; l'altra, també en coreà, dirà «Vilaplana 1913», lloc i any de naixement del pare de l'artista, a qui vol retre un homenatge l'any que ha fet 90 anys.

Des de LO PEDRÍS, et volem donar l'enhorabona per fer arribar una obra teva i el nom de Vilaplana en un indret tan allunyat del nostre poble.

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

AGR BOTIGA

LA GENERACIÓ INVISIBLE

En la societat actual ser jove està de moda, talment sembla com si s'hagués eternitzat l'ideal de la joventut. No obstant això, tothom coincideix que els joves no ho tenen fàcil. La generació actual és la primera des de la Il·lustració que li ha tocat viure en l'orfenesa ideològica, viu submergida en un món on sembla que només impera el present, sense memòria del passat i sense esperança de futur.

El model consumista és el que veritablement configura la identitat d'aquestes noves fornades de joves, una identitat «construïda» a partir dels productes que consumeixen (roba, discs, videojocs, telèfon mòbil, Internet...). La «diferència», que en altres temps era marcada per la ideologia o per la classe social, es cerca ara en els béns de consum. L'entronització del present i la necessitat de consumir són les pedres angulars del que hom pot anomenar «generació invisible», una generació que ha capgirat l'escala de valors i que no pensa en cap altra revolució que no sigui a aconseguir la seva pròpia comoditat. El 65% dels joves reconeix que practica amb els pares el xantatge per aconseguir el que volen, quasi sempre relacionat amb afers de consum.

La gent jove ha rebaixat l'entusiasme pels moviments socials; desitgen vincles més flexibles que no els lliguin ni els obliguin. Volen espais de maniobrabilitat i preservar sempre el propi benestar. Les noves solidaritats es basen en les emocions, però són emocions preenvasades, que es poden controlar a distància, per via mediàtica. Està de moda ser solidari, però sense moure's del sofà ni lluitar contra les injustícies. Ja no són sentiments de culpa, sinó de vergonya. Amb la disminució de moviments i associacions, s'ha reduït l'espai públic, de manera que es cerca en la vida privada personal el que al jove se li nega en l'àmbit públic; ambdues esferes se superposen i es confonen, passant els mitjans de comunicació a actuar com a finestra oberta al públic, per on es mira la vida privada personal.

El relativisme moral provoca que més de dos terços dels joves pensin que no hi ha regles ni directrius definides i absolutes sobre el que està bé o malament, el que és bo o dolent depèn de les circumstàncies del moment. El valor de la tolerància ha crescut paral·lel al de la permisivitat, en uns casos expressió de tolerància, en altres manifestació del «tot val», conseqüència de la fluixesa moral.

La nit és l'àmbit de denúncia i rebel·lia juvenil davant les dificultats de la inserció social, és on s'hi troba la llibertat i l'autonomia, expressió de la moda on s'amaga la debilitat i la inseguretat del jove. La nit substitueix el dia. Els joves han trastocat el temps. La nit és el símbol del presentisme, és l'espai vital propi dels joves en què floreix la transgressió. A la nit les coses no es planifiquen, no es racionalitzen, simplement se senten, es gaudeixen... És un temps no controlat socialment, les normes les estableix el propi grup. És un temps de lliure disposició, on es procura fer tot el que durant la setmana ha estat impossible.

En l'era de la globalització, la socialització va formant joves relativament satisfets amb les seves vides, però mancats de capacitat de sacrifici, sentit del deure i de generositat. La pregunta és saber com aquesta generació «zapping» que defuig dels projectes a llarg termini, més preocupada per allò immediat que per les grans qüestions socials i polítiques, serà capaç de superar el que el Dalai Lama anomena l'era dels tranquil·litzats i els somnífers.

JOSEP M. PRATS BATET

A Catalunya, una de les tradicions més populars i arrelades són els gegants, els cap-grossos, les gralles, la Mulassa, l'àliga i els castells. Castellers, n'hi ha a les quatre províncies catalanes, i amb abundància. Els infants i també els grans s'ho passen d'alló més bé durant les celebracions de les festes populars. Inspirant-nos en aquests esdeveniments, intentarem relatar...

EL SOMNI D'UN INFANT!!!

Hi havia una vegada un nen una mica trapella. Moltes vegades, a l'anar a dormir, la seva àvia li contava contes basant-se en les tradicions populars anteriorment anomenades. Un dia, després d'un conte de gegants, el nen es posà a dormir, i vet aquí el seu somni...

Devia ser a la plaça de Sant Pere. Darrere d'una gernació impressionant, s'acostaven a aquesta plaça els gegants, nans, grallers, etc. Tot era xerinola, tothom reia, tothom cridava Visca els gegants!!! Els gegants, dies així (segons els científics), tenen una vida interior, cosa que els permet fer la felicitat de la quitxalla. Quina una se´n pensaren en aquesta ocasió! Secretejant entre ells, es proposaren de fer un castell, com els "Xiquets de Reus".
Sota, es col·locaren els més fornits i forçuts; els indis, els vitxets, els de l'Aleixar, Maspujols, etc., en segon lloc; i alguns dels pobles veïns del Baix Camp, al darrere. Per completar el castell, el gegant Carrasclet, que havia sigut un gran guerriller, féu d'enxaneta. "Xiquets de Déu", quina xerinola!!! Semblava que tot s'enfonsés. Quin entusiasme! Com és natural, es feien moltes fotografies i pel·lícules. Pero us diré un secret (m'ho digué el gegant Carrasclet): si no hagués sigut pel campanar de Reus, que els ajudà a aguantar l'equilibri, tot hauria anat a parar a "can pistraus", que, dit sigui de pas, no he sabut mai si cau molt lluny, no ho digueu a ningú.

Adéu macos, fins al proper conte.

TERESA FERRÉ
Dedicat al meu nét Carles,
a qui estimo molt.

OLI D'OLIVA VERGE EXTRA

Antara®

DENOMINACIÓ D'ORIGEN
SIURANA

LA NATACIÓ

Podríem dir que la natació és un dels esports més complets, que es desenvolupa en un medi diferent al que estem acostumats. Aquest medi no és altre que l'aquàtic, on no només la gravetat actua de forma diferent, sinó que les extremitats més importants en el desplaçament són les oposades a les que utilitzem en el medi terrestre.

Dins l'aigua el desplaçament és basa, principalment, en els braços, que actuen com unes palanques que originen el moviment. A més, el desplaçament dins de l'aigua es fa més difícil, ja que la seva densitat és major que la de l'aire.

Si tenim en compte que per aconseguir el desplaçament mitjançant les extremitats superiors és imprescindible la implicació de la majoria de la musculatura del tronc, ens trobem davant d'un exercici físic que involucra una gran part de la massa muscular corporal. A més, augmenta la mobilitat de les articulacions, és una activitat de baix impacte articular i ajuda a una correcta tonificació muscular, per tant, és molt aconsellable de cara a la millora i conservació de la condició física general.

Una de les màximes institucions, a nivell mundial, relacionades amb la salut és L'ACSM (American college of sports medicine), la qual ens proposa un exercici aeròbic continuat o fraccionat, (per a la millora i manteniment de la condició física general), durant uns 30 minuts i 5 dies a la setmana . Per la qual cosa la natació s'adapta perfectament a aquestes condicions, i és un dels millors esports per practicar, més encara en els mesos d'estiu.

Dins del medi aquàtic podem trobar les activitats tradicionals (natació, salts, waterpolo i natació sincronitzada), i també les noves tendències. Dins de les activitats tradicionals, la més practicada és la natació, en la qual podem distingir 4 estils:

• El crol o estil lliure: Per a persones sense problemes cervicals. Tonifica, principalment, la zona pectoral i els braços.
• L'esquena: Aconsellat per problemes d'esquena, tot i que té un nivell elevat de dificultat tècnica i d'exigència física. Tonifica, principalment, la musculatura de l'esquena i els braços.
• La braça: Desaconsellat a les persones amb problemes d'esquena (hèrnies, hiperlordosis, ...). Tonifica, principalment les extremitats inferiors i les espatlles.
• La Papallona: Nivell de dificultat molt elevat. Tonifica principalment les extremitats superiors i el tronc.

Les noves tendències en el medi aquàtic són activitats on no és necessari un domini del medi. Depenent de la modalitat s'insisteix més en una habilitat o altre. Dues de les més practicades des de fa ja uns anys són:
• Aquaeròbic: combinació d'exercicis aeròbics de mig i baix impacte per millorar la resistència aeròbica tot seguint el ritme de la música.
• Aquagym: realització de diferents exercicis de mobilitat articular, estiraments i tonificació acompanyats d'una música de fons. Permet millorar la condició física general.

És important que al final de qualsevol sessió es realitzin uns estiraments per preservar la mobilitat articular i evitar futures lesions.

En conclusió, podem dir que és un exercici molt recomanat per a la implicació global de la musculatura, i en el camp de la salut està indicat per a qualsevol grup de població i especialment per a persones amb problemes ossis i articulars sempre que s'esculli l'estil apropiat i realitzat de manera aeròbica.

Animeu-vos a practicar-lo!!!

EDUARD AMORES i JÈSSICA BONET

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

contes a la vora del foc

QUIMETA AYMAMÍ.
80 anys

A questa secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima.
Des d'aquí convidem tota persona que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala la Maria Garcia . Que la gaudiu!

MEI SALVAT

De petita la meva dèria era anar a pescar. Quan arribava de col·legi la mare em deixava una senalla de faves i una de pèsols per a triar, per tal que tingués feina fins el vespre, però venien totes les amigues, ho triàvem de qualsevol manera i marxàvem cap al riu. Jo sabia del cert que quan tornaria la mare em pegaria però hi anava igual. A l'anar a dormir devia tenir por i el pare s'asseia al meu costat i sempre m'explicava el mateix conte:

LA PASTORELLETA[1]

Una vegada hi havia una pastorelleta (1) que tenia molta set ; feia molt de fred i va trobar la bassa glaçada, va relliscar i es va trencar la poteta. I va dir :
- Glaç que ets fort,
trenques la meva poteta,
trista de mi pastorelleta.
i el glaç va respondre:
- mes fort és el sol que em fon.

- Ai! sol que ets fort, fons el glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I el sol va dir :
- més forts són els núvols que em tapen.

- Ai! núvols que sou forts
tapeu el sol,
el sol fon el glaç
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I els núvols van dir:
- mes fort és el vent que em fa córrer

- Ai! vent que ets fort
fas córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I el vent va dir:
- més fortes són les parets que em tapen :

- Parets que sou fortes,
tapeu el vent,
el vent que fa córrer els núvols
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I la paret va dir :
- més fortes són les rates que em roseguen

- rates que sou fortes
rogagueu la paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

- i les rates van dir :
- més fort és el gat que ens menja.

- Ai! gat que ets fort,
et menges la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

El gat va dir :
- més fort és el bastó que em fa córrer.

- Bastó que ets fort,
fas córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I el bastó va dir :
- més fort és el foc que em crema.

- Ai! foc que ets fort,
cremes bastó,
el bastó fa córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I el foc va dir :
- més forta és l'aigua que m'apaga

- Ai! aigua que ets forta,
apagues el foc,
el foc crema el bastó,
el bastó fa córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I l'aigua va dir :
- més forta és la terra que m'engola.

- Ai! terra que ets forta
engoles l'aigua,
l'aigua apaga el foc,
el foc crema el bastó,
el bastó fa córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

La terra va dir :
- més fort és l'home que em treballa.

- Ai! home que ets fort
treballes la terra
la terra engola l'aigua,
l'aigua apaga el foc,
el foc crema el bastó,
el bastó fa córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç,
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I l'home va dir :
- més forta és la mort que em mata.

- Ai! mort que ets forta,
mates l'home,
l'home conrea la terra,
la terra engolleix l'aigua,
l'aigua apaga el foc,
el foc crema el bastó,
el bastó fa córrer el gat,
el gat menja la rata,
la rata roguega paret,
la paret tapa el vent,
el vent fa córrer els núvols,
els núvols tapen sol,
el sol fon glaç
el glaç trenca la meva cameta,
trista de mi pastorelleta.

I conte contat ja està acabat,
perquè la mort ho acaba tot.

(1) Una pastorelleta és un moixonet.

ENTREAUTO BENZINERA* AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: ☎ 977 755 816
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

Vilaplana ressona 2003

El passat 12 de juliol va tenir lloc a la pista poliesportiva del Casal Vilaplanenc el primer concert del VILAPLANA RESSONA'03.

El nombrós públic que va assistir-hi va gaudir i de valent amb l'espectacle "Vinguen quan vulguen" que oferiren Quico el Celio, el Noi i el Mut de Ferreries, un espectacle que recupera amb molta gràcia i originalitat la música popular catalana. En segon lloc i per tancar la festa la Sonora Sota els Ànecs va amenitzar un gran ball amb música popular.

Tot l'equip de LO PEDRÍS vol agrair per una banda a les prop de 700 persones que van assistir-hi , la seva presència, i per l'altra, el suport i l'ajuda rebuda per part de moltes persones del poble (i de fora) que van aportar el seu particular granet de sorra a la logística pròpia d'una organització tan complexa com el RESSONA'03. Realment,tot això ens esperona i encoratja a endegar nous projectes tot seguint amb aquesta línia de compromís amb la cultura, en tots els àmbits, del nostre poble.

FELICITATS QUARENTONS!

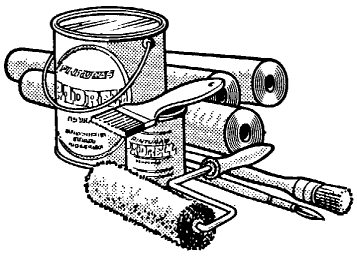
Els nascuts l'any 1963 que sempre han estat molt al dia, no van deixar escapar l'oportunitat de celebrar conjuntament l'any de la quarantena. És per això que el passat 30 d'agost van fer una trobada a Ca la Peirona per sopar i tallar el pastís d'aniversari .

La celebració va començar amb l'enlairament de 40 coets que van petar molt fort i va acabar, després de fer petar també unes ampolles de cava, amb el compromís unànime de repetir-ho més sovint.

PER MOLTS ANYS!

CALAPEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

Alexis Simó Munté
TREBALLS DE PINTURA DECORATIVA
C. de Catalunya, 1-3 • 43350 LES BORGES DEL CAMP
Tel. 616 64 38 30

CASA DE CULTURA
JORNADES CULTURALS

Com cada any, la Casa de Cultura ha preparat les Jornades Culturals, amb tot un seguit d'actes que esperem agradin a tothom.

El dia 3 de juliol es van iniciar les jornades amb una xerrada sobre "Com gaudir del sol i i tenir cura de la nostra pell" a càrrec de la farmacèutica Sra. Sandra Costa León.

El dissabte dia 5, a la plaça de la Riba, l'audició d'havaneres a càrrec del grup "Canya Dolça" junt amb les avellanes torrades i el rom cremat, que va preparar el senyor Joan Huguet "Moreno", ens van fer passar una nit d'insomni.

El dimecres dia 9, el senyor Carlos Acuja ens va explicar les propietats de la mel i fins i tot, va convidar els presents a provar diferents tipus de mel i altres preparats amb mel que ell mateix realitza.

El diumenge dia 13, una animada cercavila, a càrrec del grup "Els Picarols" va donar tombs pel poble tot ballant i cantant. A la tarda, el grup de teatre de Riudecanyes va representar l'obra de teatre que porta per títol "L'oncle Anton".

El doctor Josep Sabater, el dimecres dia 16, va parlar de la problemàtica de la droga dins l'entorn familiar.

El dissabte dia 19 vam anar a Barcelona a visitar el Maremàgnum, i entre el peixos de l'Aquàrium i l'Imax, va ser un dia força entretingut.

El diumenge dia 20 el matí es va despertar ennuvolat, però les ganes de caminar van fer que l'excursió a peu pel terme que estava programada es realitzés igualment. Es va sortir del Pla de les Casetes en direcció a la Font del Roure i passant pel recingle s'arribà a les Tosques. D'aquí i pel camí es va retornar a Vilaplana. A la tarda, un concert de gralla i tambor i la degustació d'un gelat per a tots els assistents van ser la cloenda de les Jornades Culturals.

Restava pendent de realitzar una altra excursió que estava programada pel juliol i que es va haver de canviar a l'agost. Així doncs, el diumenge dia 17 d'agost, es va caminar durant quatre hores pel camí que entra sota els Castillejos amb destí al Mas de Morenet, sota les torres de TV. Va ser un dia de molta calor, però als menys no ens va ploure ja que sí ho va fer el diumenge anterior que només començar la caminada no ens va quedar ni un fil d'eixut al damunt.

La Casa de Cultura creu que ha estat encertada l'organització de les Jornades donada la gran assistència a tots els actes. També donem les gràcies a tots als assistents i els que desinteressadament han col·laborat en les Jornades.

Gràcies a tothom !

BENJAMÍ PRADES

4a ESCOLA ESPORTIVA
L'ESTIU FESTIU

Un any més els passats mesos de juliol i agost, organitzat conjuntament pel Consell Esportiu Baix Camp i l'Ajuntament de Vilaplana, va tenir lloc, a les instal·lacions municipals, la 4a Escola Esportiva l'Estiu Festiu.

L'escola va aplegar gairebé tota la mainada del poble i es van dur a terme activitats tan diverses com jocs aquàtics, tallers, excursions a peu o esports col·lectius, amb els quals els infants s'ho van passar d'allò més bé.

FESTIVAL D'ESTIU

El passat mes d'agost es va celebrar el Festival d'Estiu del Casal, amb la sala plena de gom a gom.
Les interpretacions de petits i grans van ser del gust del públic assistent. Cal destacar l'esforç de la direcció i la tasca desinteressada i esforçada de tots i totes els que hi van col·laborar. Enhorabona.

• MOQUETES
• PINTURES
• ESMALTS
• VERNISSOS
• COLES
• PAPERS PINTATS
• BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

XV MILLA

Més de 140 atletes de totes les categories, van participar el passat 10 d'agost, a la XV edició de la Milla Urbana de Vilaplana.

En la categoria absoluta el corredor Joan Herrera es va imposar amb un temps de 4'41"mentre que el corredor local Ivan Aixalà va quedar en 4r lloc. A la categoria absoluta femenina la Marta Gómez va quedar 1a (5'21") la Maria Marcos i la Heike Schloffel de Vilaplana 7a i 8a.

Pel que fa a la resta de categories hi va haver una bona participació local amb les classificacions següents:

- Prebenjamí masculí: Bat Porcà 7è; Dídac Bigorra 8è, Adrià Salvat 9è i Ernest Anguera

- Prebenjamí Femení: Aina Juanpere 1ª, Alba Àvila 4ª, Paula Juanpere 6a i Júlia Juanpere

- Benjamí masculí: Carles Duran 2n, Aitor Salvat 5è i Ramon Pàmies 7è

- Benjamí femení: Soraya Àvila 5a i Bàrbara Franquet 6ª

- Aleví masculí:Adrià Alonso 5è, Gerard Virgili 6è, Xavier Huguet 7è, Albert Novell 8è,Joan Badia 10è, Pau Bigorra 12è,Josep Carles Alventosa 13è i Josep Bigorra

- Infantil Masculí: Arnau Huguet 8è, Edgar Bonet 9è, Eloi Garrido 11è i Pol Mestre

- Cadet Masculí: Jordi Novell 3r

- Veterà Masculí: Fernando Argüís.

En acabar les curses es va fer el lliurament de premis i un petit berenar.

CAVALLS A VILAPLANA

Ja fa uns quatre anys que tres cavalls viuen en el nostre poble de Vilaplana. Al principi d'aquest any en va arribar un altre i, al juny, tres més s'hi van establir.

Ara per ara hi ha set cavalls que viuen a l'hort de cal Saball. Les mimades de la Nutmeg i la Hazel, la nostra "abuelita" Salvatge, les simpàtiques Robin i Akle, la Belit i el Bourbon que són els dos adolescents.

Per guanyar-se les garrofes alguns d'ells van començar a ensenyar a muntar a nois i noies que viuen o estiuegen al poble. Amb l'ajuda de la Maria i la Rosa els hi han fet classes i els han portat d'excursió durant l'estiu.

Per acomiadar-se de l'estiu que ja s'ha acabat, el passat diumenge 31 d'agost, es va organitzar una Gimcana amb tots els seus alumnes.

Es van fer dos equips, el de la Maria format per l'Àlex, l'Èric, la Maria i la Berta. I el de la Rosa format pel Sergi, la Clara, l'Albert i el Marc. La Salvatge i la Robin van ajudar a l'equip de la Maria, mentre que la Akle i la Hazel van donar un cop de pota a l'equip de la Rosa.

En acabar la Gimcana es va repartir un diploma i un petit regal a cada alumne/a. I per concloure es va convidar a tothom, participants de la Gimcana i espectadors (que eren més que els participants) a un aperitiu per acabar d'arrodonir el matí d'aquest agradable diumenge d'agost.

Des d'aquest escrit volem animar a tothom que vulgui aprendre a muntar a cavall o simplement a fer una excursió, pels voltants de Vilaplana dalt de cavall, que no es talli i es posi en contacte amb la Maria de cal Saball 977 81 50 75 o amb la Rosa 977 76 09 18, i no se'n penedirà.

MARIA I ROSA

CINEMA A LA FRESCA

A principis d´aquest estiu del 2003, als jóvens se´ns va acudir que podríem fer cinema a la fresca per a tot el poble, per a «naltros» era una bona idea perquè la gent gaudís d´uns dies de cinema i al mateix temps també de la fresca nocturna de Vilaplana.

Però organitzar un cinema a la fresca no és tan fàcil com sembla… es necessita la col·laboració de molta gent i hi ha un munt de coses a fer: s'ha de repartir la propaganda casa per casa, portar i posar totes les cadires, muntar l'equip de so i el projector, comprar el menjar i les begudes per al bar, etc.

Primer de tot, vam fer una reunió per decidir les tasques que s´havien de fer: vam decidir, entre d'altres coses, que faríem el cinema al pati de les Escoles, que muntaríem una barra de bar, i el més important, que la pantalla seria la paret pintada de blanc. Una tarda vam quedar per treure la cistella de bàsquet i l'endemà vam pintar la paret de blanc. Vam anar a comprar el que ens faltava i vam llogar la que seria la primera pel·lícula. També vam acordar posar un preu d'entrada simbòlic per garantir la continuïtat del cinema a la fresca i per poder organitzar més activitats per a la gent del poble.

El primer dia de cinema va ser el 14 d´agost amb la projecció de la «Gran aventura de Mortadelo i Filemón», tot un èxit, petits i grans van omplir quasi tota la pista de les Escoles; també el segon dia, el dilluns 25 d´agost amb la pel·lícula «Atrápame si puedes», protagonitzada per Leonardo Di Caprio i Tom Hanks, i com a novetat i sorpresa una projecció de fotografies de gent del poble feta a través d´un ordinador portàtil. I la següent sessió de cinema va ser el dia 29 d´agost, i aquest cop vam tornar a projectar una pel·lícula còmica: «Los padres de ella».

Per últim, el grup de joves de Vilaplana volem agrair a la gent que ha col·laborat i ens ha ajudat que tot sortís bé i es pogués arribar a fer amb èxit, i no ens voldríem deixar a tota la gent que ha vingut a les Escoles a veure les projeccions del cinema a la fresca, a tots ells moltes gràcies.

GRUP DE JOVES

"la Caixa"

UN ESTIU PLE DE FUTBOL

Aquest estiu 2003 ha estat força intens en activitats futbolístiques aquí a Vilaplana. Els primers de començar van ser els petits de futbol 7, que van organitzar la II Trobada de Futbol Base a meitats de juny, i que com ja vam informar en aquesta revista, va tenir molt d'èxit i amb bons resultats per als dos equips locals (benjamí i aleví).

Al mes de juliol, els equips de futbol-sala seniors van disputar diversos campionats de 24 hores, cal destacar la 2ª posició a Riudecanyes.

Com cada any, el darrer cap de setmana de juliol se celebren al nostre poble les 24 hores de futbol-sala de Vilaplana, que aquest any van tenir molt d'èxit de participació i amb molts equips locals; cap no va poder arribar a la final, però l'equip del Sebastià, Pep, Roger, Xavi i companyia va realitzar un gran campionat i va quedar-se a les portes de la gran final. L'únic jugador local que va poder assaborir l'èxit va ser el Llorenç, ja que l'equip en què jugava va ser el guanyador.

Ja al mes d'agost, els equips de benjamins i alevins van ser convidats al Trofeu de Futbol 7 de Masroig, on van fer un gran paper: els benjamins van eliminar el Masroig en semifinals per 6 a 0, i van guanyar la final al Porrera per 5 a 0, mentre que els alevins van eliminar en semifinals a l'equip favorit –Falset– (1 a 0) i van disputar una emocionant final contra els locals, la qual es va decantar a favor dels del Priorat en la segona tanda de penals (el partit s´havia acabat en empat)

Una setmana després, va ser la UE Vilaplana qui va organitzar unes altres jornades futbolístiques al camp del bosc de l'Olla; en aquesta ocasió van jugar les categories benjamí, aleví i, a més, els veterans, amb la participació dels equips d'Alforja, l'Aleixar i Baix Camp. Els benjamins van tornar a guanyar, i els alevins, aquest cop també, es van imposar a la final als Patxanguerus d'Alforja per un ajustat 1 a 0.

L'atracció de la jornada van ser els veterans. Feia molts anys que no s'ajuntaven 15 o 16 «jaios» per disputar un partit contra l'Aleixar. Aquesta trobada ens va traslladar 20 anys enrere en el temps, recordant aquells partits de rivalitat entre dos pobles veïns... la veritat és que, certes coses no han canviat; així, per exemple, les disputes entre germans Llampec i germans Manco continuen presents en aquests derbys. La qüestió és que ni la pluja va impedir que nens i pares s'ho passessin d'allò més bé.

El futbol encara no s'acaba aquí, al mes d'agost hi va haver temps perquè les noies del poble organitzessin les 12 hores de Futbol-Sala femení, en les quals van participar-hi dos equips locals, l'Aleixar, les Patxangueres d'Alforja, el Despertaferro de Reus i les guanyadores, Castellvell. Des d'aquí animem a aquestes noies que l'any vinent organitzin la 2ª edició d'aquestes 24 hores.

I ja per acabar, els equips benjamí, aleví i veterà de futbol 7 van ser convidats novament al Masroig, en aquesta ocasió amb motiu de la festa major. La sort va ser diferent per a uns i altres: els petits van tornar a guanyar, mentre que els alevins van perdre. Per la seva banda, els veterans van demostrar que encara no estan acabats, i es van imposar per 1 a 3.

I així s'acabava aquest estiu 2003, tan intens en futbol i futbol-sala, fins i tot més intens del que ha reflectit aquest escrit, ja que aquí no hem esmentat un munt de partits amistosos que durant aquests mesos han anat jugant els diferents equips locals que cada estiu es constitueixen de manera informal (estic pensant, per exemple, amb els infantils o els juvenils; aquest últims van participar a les 12 hores de les Borges).

NOTÍCIES BREUS

· L'equip de Futbol-Sala senior de la UE Vilaplana, que la temporada 2003/04 participarà per segona vegada a la 2ª divisió provincial, està acabant de confeccionar l´equip; de moment té com a cares noves al Sergi, Llorenç i David.

· A més l'equip ha canviat d'entrenador. El nou mister és el Raül Miró, conegut com «el noi de Margalef», un xic molt jove que ha vingut a la UE Vilaplana amb moltes il·lusions, i s´ha fixat com a gran objectiu l'ascens de categoria.

· L'equip aleví de futbol 7 està preparant la seva 2ª temporada a la lliga del Consell de l'Esport del Baix Camp; l´equip té les baixes de 4 jugadors que passen a edat infantil. Les altes sols són dos, el Carles Duran i el Pin Pon. La resta de jugadors són els mateixos de l'any passat.

· La U.E.Vilaplana està en tràmits de constitució d'una nova Junta Directiva. L'entitat s'estructuraria en dues grans seccions: una de futbol base i l'altre de Futbol-sala senior. De moment, s'estan «negociant» una sèrie de qüestions. L'únic que sembla clar és que el nou president serà el Sr. Miquel Duran.

ARTUR ÀVILA

Dietètiques Cabré, C.B.

peso forma

• ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
• HERBORISTERIA
• CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CR COMERCIAL REUS

• **Subministrament de papereria i escriptori**

Fatre

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFEL MARTINEZ
AGENT D´ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

EL FUTBOL A VILAPLANA

Hola, sóc la Marta i aquest primer any de viure a Vilaplana ha estat molt bé. Al principi anava una mica perduda però després vaig fer amics i també vaig començar a fer diferents coses.

Una d'elles va ser apuntar-me a l'equip femení de futbol del poble. Jo no havia jugat mai a futbol però, quan vaig començar a entrenar, em va agradar, i, per tant, a millorar. No només jo, sinó totes les que formem l'equip.

Primer m'ho prenia una mica malament això d'anar a entrenar, però poc a poc vaig agafar-li gust, sabia que amb l'esforç trobaria una recompensa, com a mínim passar-m'ho bé. Els entrenaments ens van portar a fer les setze hores de futbol femení a Alforja, ja sabíem el que ens esperava: perdre, tot i així i amb més moral que un "alcoiano" vam jugar tots els partits. No en vam guanyar cap, però cal remarcar allò més important: vam marcar un gol, per nosaltres va ser com si n'haguessim marcat una dotzena, quina alegria.

L'entrenador ens va dir que si entrenant una setmana havíem fet un gol, entrenant dues setmanes en faríem dos de gols, per tant, a entrenar s'ha dit i a jugar com més , millor.

Hem jugat un altre partit amb l'equip de Maspujols, indubtablement perdent-lo, però, sorpresa! vam marcar dos gols, un d'ells el vaig marcar jo. Em vaig posar molt contenta i el vaig dedicar a les meves amigues. Sembla que la profecia de l'entrenador es porti a terme. Ni l'estiu, ni les vacances no s'han acabat i per tant, tampoc s'han acabat els partits. Hem jugat les dotze hores de futbol femení de Vilaplana i les de l'Aleixar. El resultat, el mateix de sempre, però millorant el nostre joc.

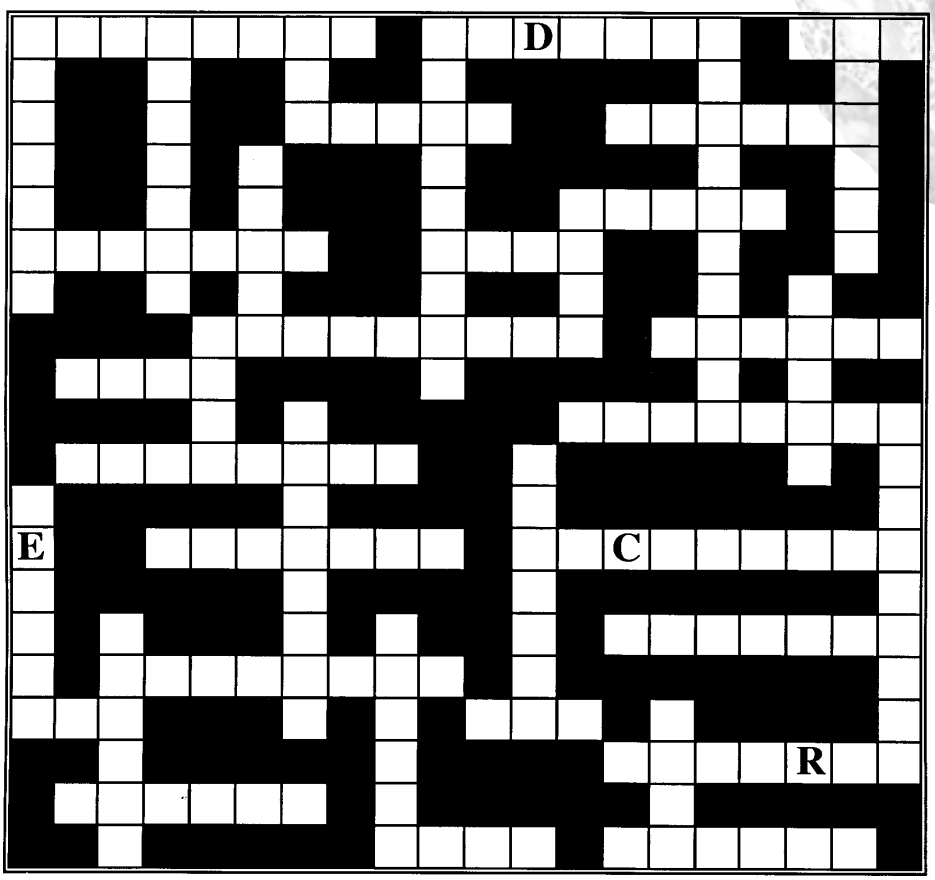
Com a mínim, totes aquestes setmanes d'entrenament m'han servit per conèixer més gent, fer més amigues (encara que això comporti en alguna ocasió baralles, morros…) i el més important, passar-m'ho d'allò més bé. Adéu

MARTA CASADES

passatemps

Podria semblar que a Vilaplana només es fan avellanes. Però aquí teniu 40 fruites i verdures que podeu trobar fàcilment als nostres trossos (i encara n'hi ha moltes més!!)

Les heu de col·locar en aquesta graella de manera que lliguin totes.

10 lletres
ALBERGÍNIA

9 lletres
CARABASSA
MANDARINA
NECTARINA
PASTANAGA

8 lletres
ALBERCOC
AVELLANA
COGOMBRE
ESCAROLA
ESPÀRREC

7 lletres
AMETLLA
CARXOFA
LLENTIA
LLIMONA
MADUIXA
MONIATO
SÍNDRIA
TARONJA

6 lletres
BAJOCA
CALÇOT
ENCIAM
MORESC
NESPRA
PEBROT
PATATA
TOMACA

5 lletres
CIGRÓ
OLIVA
PORRO
PRUNA

4 lletres
CEBA
FIGA
MELÓ
PERA
POMA
RAVE

3 lletres
ALL
API
NAP
NOU

F. MARINÉ

AIGUA-NET

- **CONSTRUCCIÓ DE PISCINES**
- **MANTENIMENT**
- **PRODUCTES QUÍMICS**
- **REGS DE JARDÍ I FONTS**
- **FONTS ORNAMENTALS**

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA

Recobriment amb LINER

- Solució definitiva al problema de les juntes
- Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
- Decoració de piscines al seu gust
- Piscines de grans dimensions
- Amb garantia fins a 10 anys

Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net